



Arrest

nr. 154 480 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 oktober 2015 tot teruggedrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT, die *loco* advocaat V. DOCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 augustus 2012 dient de verzoekende partij, die verklaarde van Roemeense nationaliteit te zijn, een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als zelfstandige. Op 22 augustus 2012 werd aan de verzoekende partij een verklaring van inschrijving afgeleverd en op 15 november 2012 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2 Op 26 september 2015 landt de verzoekende partij op de nationale luchthaven van Zaventem en wordt zij onderschept door de luchthavenpolitie.

1.3 Op 26 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11), die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Op 5 oktober 2015, bij arrest met nummer 153 911, beveelt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van voormelde beslissing van 26 september 2015.

1.4 Op 2 oktober 2015 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij het verblijfsrecht van de verzoekende partij als EU-onderdaan in overeenstemming met het algemeen rechtsprincipe '*fraus omnia corrumpit*' wordt ingetrokken. Deze beslissing wordt op 2 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

1.5 Op 6 oktober 2015 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) die de beslissing tot terugdrijving van 26 september 2015 vervangt. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Op 6-10-15 om 16.20 uur, aan de grensdoorlaatpost (onleesbaar),

werd door ondergetekende, (...)

de heer / mevrouw :

naam H(...)—voornaam M(...)

geboren op (...) te (...)—geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko

*houder van het document—nationaal paspoort van Marokko nummer (...)
afgegeven te Consulat Du Maroc A Bruxelles op : 03.09.2012*

afkomstig uit Nador met (...) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene is enkel in het bezit van een geldig nationaal paspoort van Marokko. Hij beschikt zodoende niet over een grensoverschrijdend document (visum / geldige verblijfstitel) voor binnenkomst op het Schengengrondgebied.

(...)

X (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene heeft op 08.08.2012 een aanvraag vestiging ingediend als zelfstandige met voorlegging van een Roemeense identiteitskaart n° (...) geldig van 23.04.2007 tot 20.08.2017. Op 27.02.2013 ontvangt hij een Belgische verblijfstitel type E nummer (...) geldig tot 15.01.2017. De Belgische verblijfstitel type E wordt enkel afgeleverd aan Europese onderdanen. Op 26.09.2015 arriveert betrokkene vanuit Nador (Marokko) te luchthaven Brussel-Nationaal in het bezit van een geldig nationaal paspoort van Marokko en de

Belgische verblijfstitel type E. De Roemeense autoriteiten melden schriftelijk op vraag van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal dat de Roemeense identiteitskaart niet in hun systeem voorkomt en zodoende vals is. Het verbonden verblijfsrecht welk is bekomen op basis van de Roemeense identiteitskaart wordt op 2 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken ingetrokken.

Betrokkene beroept zich in zijn verzoekschrift ingediend tegen de genomen grensbeslissing op zijn huwelijk en gezinsleven met een Belgische onderdaan, de genaamde B(...) M(...).

Overwegende dat—betrokkene—de openbare orde heeft geschaad, dit kan beschouwd worden als een schending van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten.

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.—De echtgenote kan op ieder moment beslissen om betrokkene een bezoek te brengen in Marokko.

Het feit dat betrokkene zijn echgenote heeft in—België kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8—van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Bovendien heeft betrokkene op geen enkel ogenblik of geen enkele wijze een poging gedaan om zijn verblijf te laten regulariseren op basis van zijn Belgisch echtgenote.

(...)

X (I) *Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene poogt het grondgebied te betreden met een geldig nationaal paspoort en een Belgische verblijfstitel type E. De Belgische verblijfstitel type E werd afgeleverd door de Belgische autoriteiten op basis van voorlegging van een Roemeense identiteitskaart. De Roemeense identiteitskaart en de Belgische verblijfstitel type E werden op basis van vals, vervalst of frauduleus bekomen document gerechtelijk in beslag genomen en er werd een proces-verbaal n° (...)15 opgesteld. Betrokkene poogt op illegale en frauduleuze wijze het Rijk te betreden en te verblijven.

Opmerkingen: Deze beslissing vervangt de beslissing tot terughrijving (bijlage 11) en vasthouding dd. 26.10.2015. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1 In haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat de procedure overeenkomstig artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in het Frans zou verlopen.

2.2 De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door voormeld artikel 39/14, dat luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de

voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, 737). Zodoende moet de zaak voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing tot teruggrijping werd genomen in de Nederlandse taal, dient deze taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

4.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

4.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van (de) beoordelingsplicht in het licht van) artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij voert in dit verband onder meer aan dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde een ernstig, daadwerkelijk en concreet proportionaliteitsonderzoek (*in casu* een belangenafweging) heeft doorgevoerd, terwijl het gezinsleven van de verzoekende partij en haar echtgenote niet in Marokko kan verdergezet worden, daar haar echtgenote werkzoekende is en dus in de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten, daar zij anders het voordeel van haar “*recherches*” en haar recht op werkloosheid verliest. Ook wijst zij erop dat sprake is van een verbreking van de gezinscel en een gedwongen scheiding van de echtgenoten voor een onbepaalde en onzekere duur. Verder geeft zij aan dat de bestreden beslissing zich beperkt tot te overwegen dat, aangezien de verzoekende partij de openbare orde heeft geschonden, er geen schending van artikel 8 van het EVRM kan zijn, en dat de scheiding tussen haar en haar echtgenote slechts tijdelijk is en geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan uitmaken. De verzoekende partij wijst op het feit dat de proportionaliteitsvereiste in het kader van artikel 8 van het EVRM een onderzoek oplegt naar een juist evenwicht tussen het respect voor de individuele belangen in het gedrag en de bescherming van de bijzondere belangen waarop de inmenging is gestoeld. Zij stelt dat de bestreden beslissing de inmenging in het gezinsleven van haar en haar echtgenote rechtvaardigt door een vermeende bedreiging van de openbare orde in te roepen, maar dat de gemachtigde aldus “*strafbare feiten*” en openbare orde/veiligheid lijkt te verwarren. Zij geeft aan dat de beschuldiging die haar wordt tegengeworpen (gebruik van valse stukken) op strafrechtelijk vlak strafbaar is, maar niet te verwarren is met het concept van een bedreiging voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid, en dat niet elk strafbaar feit automatisch en noodzakelijkerwijze een bedreiging of een schending van de openbare orde en de nationale veiligheid uitmaakt. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing in gebreke blijft om aan te duiden op welke manier de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitmaakt en dat *in casu* geen enkele strafrechtelijke veroordeling wordt ingeroepen, maar slechts een beschuldiging (vermoeden) van valsheid.

4.3.2.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar echtgenote niet wordt betwist of weerlegd. In de nota met opmerkingen spreekt de verwerende partij weliswaar meermaals van de “*voorgehouden partner*”, maar zij laat na uiteen te zetten op grond waarvan zij zou aannemen dat slechts sprake is van een voorgehouden relatie. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij wordt *in casu* aangenomen.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Gelet op de concrete omstandigheden van de zaak spreekt de Raad zich *in casu* niet uit over de vraag of sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf dan wel van een weigering van een voortgezet verblijf en of er bijgevolg getoetst moet worden aan het eerste lid dan wel tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds even relevant is. In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). Alleen al om deze reden dient doet *in casu* niet verder te worden ingegaan op het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de toegang tot het grondgebied en het verblijf op het grondgebied twee onderscheiden zaken zijn.

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (*cf.* RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 141). Het gewicht dat aan elk van de

criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Een ander belangrijk punt waarmee volgens het EHRM rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142; EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, § 70).

In casu dient te worden vastgesteld dat niet betwist wordt dat de bestreden beslissing wel degelijk overwegingen aangaande het huwelijk en het gezinsleven van de verzoekende partij met haar Belgische echtgenote bevat. De gemachtigde meent in dit verband dat het feit dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad als een schending van artikel 8 van het EVRM kan beschouwd worden. De gemachtigde geeft vervolgens aan dat, hoewel voormeld artikel 8 stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden, in hetzelfde artikel 8, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten en dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. Verder stelt de gemachtigde dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, en dat de echtgenote op ieder moment kan beslissen om de verzoekende partij een bezoek te brengen in Marokko. Ten slotte overweegt de gemachtigde dat het feit dat de verzoekende partij een echtgenote heeft in België niet kan worden weerhouden in het kader van de bepalingen van “artikel 8§1” van het EVRM, aangezien de verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in “artikel 8§2” van het EVRM, dat uit de bepalingen van het tweede lid van voormeld artikel 8 blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat de verzoekende partij bovendien op geen enkel ogenblik of geen enkele wijze een poging gedaan om haar verblijf te laten regulariseren op basis van haar Belgisch echtgenote.

Samen met de verzoekende partij stelt de Raad *prima facie* vast dat het in het kader van artikel 8 van het EVRM niet volstaat om louter te verwijzen naar het bestaan van “strafbare feiten”, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en haar gezin. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en haar gezin enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Wat het algemeen belang van de Belgische staat betreft, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten en dat zij “inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM”. In de eerste plaats kan worden opgemerkt dat in het motief dat op artikel 8 van het EVRM betrekking heeft, niet aangegeven wordt op welke concrete strafbare feiten en inbreuken de gemachtigde precies doelt. Elders in de bestreden beslissing wordt wel aangegeven dat de

verzoekende partij overeenkomstig artikel 3, eerste lid, “6°/7°” van de vreemdelingenwet geacht wordt de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten van de Europese Unie te kunnen schaden, omdat zij op illegale en frauduleuze wijze poogt het Rijk te betreden en te verblijven. Hierbij wordt uiteengezet dat de verzoekende partij poogt het grondgebied te betreden met een geldig nationaal paspoort en een Belgische verblijfstitel type E, dat de Belgische verblijfstitel type E werd afgeleverd door de Belgische autoriteiten op basis van voorlegging van een Roemeense identiteitskaart, dat de Roemeense identiteitskaart en de Belgische verblijfstitel type E op basis van een vals, vervalst of frauduleus bekomen document gerechtelijk in beslag genomen werden en er een proces-verbaal werd opgesteld. Er dient echter te worden vastgesteld dat in laatstgenoemd motief sprake is van een mogelijkheid tot schaden, terwijl de gemachtigde aangaande artikel 8 van het EVRM overweegt dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad, strafbare feiten heeft gepleegd en inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Samen met de verzoekende partij stelt de Raad *prima facie* vast dat de bestreden beslissing in gebreke blijft om aan te geven op welke manier de verzoekende partij een (daadwerkelijk) gevaar voor de openbare orde of de openbare veiligheid uitmaakt.

Vervolgens dient *prima facie* te worden vastgesteld dat de gemachtigde in zijn overwegingen aangaande artikel 8 van het EVRM, zelfs als deze zouden kunnen en moeten gelezen worden in combinatie met het motief met betrekking tot voormeld artikel 3, eerste lid, “6°/7°”, voorbijgaat aan het gegeven dat het vaststellen van enige mogelijkheid tot schade aan de opgesomde belangen niet volstaat, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de voormelde belangen, *in casu* uitgedrukt door de teruggedrijving van de verzoekende partij, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en haar gezin. Een dergelijke concrete afweging ontbreekt echter.

Gelet op het voorgaande dient *prima facie* te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing weliswaar een zekere, eerder vage en theoretische afweging tussen het algemeen belang en de belangen van de verzoekende partij wordt gemaakt, maar dat deze in het licht van hetgeen artikel 8 van het EVRM vereist, niet volstaat. Noch bij de voorbereiding van de bestreden beslissing noch bij het daadwerkelijk nemen ervan wordt afdoende blijk gegeven van de vereiste proportionaliteitstoets, zodat de Raad slechts *prima facie* kan vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen is aan de beoordelingsplicht die hem in het licht van artikel 8 van het EVRM toekwam. De Raad merkt in dit verband nog op dat hij zelf niet tot deze belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen waarin zij stelt dat de verzoekende partij de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het pogen het Rijk op illegale en frauduleuze wijze te betreden en er te verblijven niet betwist noch weerlegt, kan geen afbreuk doen aan het bovenstaande. De Raad benadrukt immers nogmaals dat dit gegeven de gemachtigde niet ontslaat van zijn verplichting om op afdoende wijze een concrete afweging te maken tussen het algemeen belang en de belangen van de verzoekende partij en haar gezin. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij op 2 oktober 2015 werd ingetrokken op grond van het algemeen rechtsprincipe ‘*fraus omnia corrumpit*’. Wat dit betreft, kan er bijkomend op gewezen worden dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de intrekking van het verblijfsrecht in verband gebracht wordt met de elementen van openbare orde waarvan sprake in het kader van de overwegingen aangaande artikel 8 van het EVRM, zodat dit onderdeel van het betoog van de verwerende partij een *a posteriori* motivering uitmaakt. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat niet in te zien valt op grond waarvan de verwerende partij in haar nota met opmerkingen meent dat de toepassing van het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ – beginsel dat betekent dat alle rechten die werden verworven wegens fraude *ab initio* komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, “*Fraus omnia corrumpit: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme*”, *RW* 2013, 377; A. LENAERTS, *Fraus omnia corrumpit in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?*, die Keure, Brugge, 2013, 324 e.v.) – niet enkel betrekking zou hebben op het door fraude verworven verblijfsrecht, maar tevens afbreuk zou doen aan een feitelijke situatie, *in casu* dat ook het door de verzoekende partij en haar echtgenote opgebouwde gezinsleven zou komen te vervallen of uitgeschakeld worden.

In de mate dat de gemachtigde verwijst naar het feit dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent, maar slechts een eventuele tijdelijke verwijdering, en dat de echtgenote op ieder moment kan beslissen om de verzoekende partij een bezoek te brengen in Marokko, stelt de Raad in de eerste plaats vast dat niet duidelijk is of de

gemachtigde bedoeld heeft dat deze overweging op zichzelf staat of dat deze in verband gebracht moet worden met de overwegingen met betrekking tot de openbare orde. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij betwist dat slechts sprake zou zijn van een tijdelijke scheiding, zij stelt dat sprake is van een verbreking van de gezinscel en een gedwongen scheiding van de echtgenoten voor een onbepaalde en onzekere duur. Tevens wijst zij erop dat haar echtgenote werkzoekende is en dus in de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten, daar zij anders het voordeel van haar "*recherches*" en haar recht op werkloosheid verliest. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op grond van welke gegevens uit het administratief dossier de gemachtigde gemeend heeft dat slechts sprake zal zijn van een tijdelijke scheiding en dat de echtgenote van de verzoekende partij op ieder moment kan beslissen de verzoekende partij een bezoek te brengen in Marokko. In dit verband kan er nog op gewezen worden dat de verzoekende partij reeds in haar verzoekschrift van 1 oktober 2015 gericht tegen de door de huidige bestreden beslissing vervangen beslissing tot terughrijving van 26 september 2015 heeft gewezen op het feit dat haar echtgenote werkzoekende is en daarom in de onmogelijkheid is het grondgebied te verlaten, en dat bij dit verzoekschrift reeds een attest van inschrijving als werkzoekende van 1 juni 2015 op naam van de echtgenote van de verzoekende partij was gevoegd. Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat sprake is van uitzonderlijke omstandigheden of van onoverkomelijke hinderpalen om het door haar voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders te ontwikkelen, en dat het feit dat het hebben van een job en het genieten van een werkloosheidsuitkering geen onoverkomelijke hinderpalen vormen en dat niets de "*voorgehouden partner*" van de verzoekende partij belet om haar ervaringen bij het zoeken naar een job in België en op de Belgische arbeidsmarkt op een positieve wijze aan te wenden in Marokko bij de zoektocht van een job, maakt een *a posteriori* motivering uit. Noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt immers dat de gemachtigde deze overwegingen heeft gemaakt vóór het nemen van de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor het ruimere betoog dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert aangaande de tijdelijke scheiding.

Een schending van (de beoordelingsplicht in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt zodoende aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen van dit middel dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende

partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

4.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing het privé- en gezinsleven van haar en haar echtgenote ernstig schendt en voor hen een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel veroorzaakt, in het bijzonder dat dit *de facto* hun samenleven onderbreekt, hen de dagelijkse aanwezigheid van de ander ontnemt, hen een gedwongen scheiding van onbepaalde en onzekere duur oplegt, daar de verzoekende partij geen enkele garantie heeft dat haar een nieuwe verblijfstitel wordt afgeleverd, en hen elk fysiek contact ontnomen wordt, daar de verzoekende partij de binnenkomst op het grondgebied wordt geweigerd en haar echtgenote in de onmogelijkheid is het grondgebied te verlaten, daar zij anders haar zoektocht naar werk moet onderbreken. Ook wijst de verzoekende partij uitdrukkelijk op een schending van voormeld artikel 8.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat het ingeroepen nadeel niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate het gevolg mag zijn van de eigen keuzes van de verzoekende partij of te wijten zijn aan haar eigen toedoen, daden of gedragingen. Zij stelt dat de bestreden beslissing *in casu* het gevolg is van de eigen keuzes en gedragingen van de verzoekende partij en dat het bedrog van de verzoekende partij haar thans niet tot voordeel kan strekken. De Raad wijst er echter nogmaals op dat, ook al zou de bestreden beslissing het gevolg zijn van de eigen keuzes en gedragingen van de verzoekende partij – de Raad diende zich hierover in voorliggend geval niet uit te spreken –, dit de gemachtigde niet ontslaat van zijn verplichting om op afdoende wijze een concrete afweging te maken tussen het algemeen belang enerzijds en de belangen van de verzoekende partij en haar gezin anderzijds. Hoger werd reeds vastgesteld dat *prima facie* niet blijkt dat dit *in casu* is gebeurd. Daar waar de verwerende partij met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel nog stelt dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, kan de Raad verwijzen naar hetgeen hij in dit verband hoger, in het punt 4.3.2.2, heeft gesteld.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij bij een gedwongen terugdrijving naar haar land van herkomst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugdrijving kan worden bevolen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 oktober 2015 tot teruggedrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

I. VAN DEN BOSSCHE